

[Hans Rasmussen.]

Medlem med Henblik paa disse bestemte Forhold fremsatte, grunder sig paa en Misforstaaelse.

Jeg har i øvrigt ikke taget Ordet for at blande mig i synderlig Grad i den Diskussion, her finder Sted, om de store Spørgsmaal, der berøres i dette Lovforslag. Jeg har Indtrykket af, at det gøres tilstrækkelig udførligt af Ordførerne for de forskellige Grupper. Jeg har nærmest bedt om Ordet for at henlede Opmærksomheden i højere Grad, end det hidtil er sket, paa Bestemmelsen i § 16 om Refusion af de Bidrag, Staten yder som Tilskud til Arbejdsløshedskasserne.

Bestemmelserne i § 16, Stykke 4, er bedre end de hidtil gældende Bestemmelser paa dette Omraade, men de er ikke tilstrækkelig retfærdige for mig. Jeg tror, man maa videre frem paa dette Omraade. Naar jeg nævner dette, maa jeg straks tilføje, at jeg med Glæde lagde Mærke til, at den højtærede Socialminister ved Fremsættelsen af Lovforslaget antydede, at han vilde komme med en Ændring, sigtende til at tilvejebringe større Retfærdighed paa dette Omraade. Jeg hørte med Tilfredshed derpaa, og det var mig en Glæde i Gaar at høre gentaget Udtalelser af lignende Art, ligesom jeg med Glæde lagde Mærke til, at Ordførerne for flere Grupper her i Salen var inde paa det samme Spørgsmaal.

Der er nemlig adskillige Kommuner her i vort Land, der allerede i høj Grad trykkes af de Bidrag, de maa udrede som lovbestemte Tilskud til sociale Formaal. Det gør sig i særlig Grad gældende for stærkt udprægede Arbejderkommuner og i endnu højere Grad for saadanne Kommuner, hvis Arbejderbefolkning hører til de lavest lønnede Arbejdere.

Der gælder jo for det første for disse Grubbers Vedkommende dette, at de hører til den Klasse, hvortil der skal ydes 100 pCt. Tilskud. Naar en saadan Kommune har omtrent hele sin Arbejderbefolkning hørende til denne Gruppe, saa vil det forstaaes, at det Bidrag, Kommunen kommer til at svare, bliver ret føleligt. Og naar Forholdet ydermere er det, at Kommunen — saaledes som Tilfældet er med en Kommune i den Landsdel, jeg har den Ære at repræsentere — paa anden Maade er i høj Grad vanskeligt stillet, haaber jeg, man vil kunne forstaa, at vi her er inde paa et Omraade, hvor der i høj Grad tiltrænges mere retfærdige Bestemmelser.

Naar jeg nævner en Kommune i den Landsdel, jeg har den Ære at repræsentere, skal jeg ikke her lægge Skjul paa, at jeg først og fremmest ved mine Bemærkninger tænker paa Allinge-Sandvig Kommune, hvis Arbejderbefolkning hører til Stenindustrien. Det er Arbejdere, hvis Fortjeneste ligger under de 2 000 Kr., der er nævnt som Grænse for den laveste Gruppe. Det er Folk, der som Bidrag til Arbejdsløshedskassen ikke slipper med de, jeg kunde fristes til at sige, forholdsvis beskedne Kontingenter, der nævntes i Gaar af mit Partis ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. Einer Jensen. Det var jo ret store Tal, det ærede Medlem nævnte som Gennemsnit for adskillige Arbejdergrupper, men de kommer ikke nær op paa Højde med de Bidrag, som Stenarbejderne maa betale.

De af dem, der har haft Beskæftigelse i denne Sommer, har maattet udrede 4 Kr. pr. Uge, og først nu fra 1. Oktober har man dristet sig til at nedsætte det ugentlige Bidrag til 3 Kr. 50 Ø. Jeg antager, man vil kunne forstaa, at her er noget, der trykker det enkelte Medlem i ganske følelig Grad, og naturligvis endnu mere, naar man gør sig klart, at disse Menneskers Fortjeneste ligger mellem 25 og 35 Kr. pr. Uge. Her er Folk, der er spændt for.

Men nu er det ikke de enkelte Medlemmer, jeg i denne Forbindelse tænkte paa; det, jeg vil gøre opmærksom paa, er Kommunens Stilling. Det er klart, at en Kommune, hvis Befolkning hovedsagelig bestaar af Arbejdere paa dette lave Lønningstrin, er uhyre vanskeligt stillet, naar den skal udrede Bidrag til de forskellige sociale Formaal.

I den Kommune, jeg her har nævnt, stiller det sig saaledes, at det Bidrag, der skal udredes til samtlige sociale Formaal — ja, her tager jeg, gør jeg opmærksom paa, Skolevæsenet med —, til Skolevæsenet, til Fattigvæsenet, til Hjelpekassen, til Aldersrenten, Invalideforsikringen og Arbejdsløsheden, udgør 72 Kr. af hvert 1 000 Kr. af Skatteydernes samlede Indtægt. Jeg har ikke Tallene ved Haanden for det øvrige Land i sin Helhed, men jeg skulde tro, at jeg ikke tager meget fejl, naar jeg gaar ud fra, at dette vist er omkring det dobbelte af, hvad Gennemsnittet er i det øvrige Land, og naar Tallene i øvrigt viser, at Gennemsnitsindtægten pr. Skatteyder i Landet ligger saadan noget som 33 — 35 pCt. højere, end Tilfældet er i den